

Sygn. akt: II AKz 1002/19

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2019 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Wojciech Kopczyński

Protokolant: Kamil Klupś

po rozpoznaniu w sprawie **A. B. (B.)**

oskarżonego o przestępstwo z art. 53 ust. 2 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i inne zażalenia obrońcy podejrzanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 8 października 2019 roku, sygn. akt IV Kp 915/19

w przedmiocie przedłużenia czasu trwania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gliwicach postanowieniem z dnia 8 października 2019 roku sygn. akt IV Kp 915/19, na podstawie art. 263 § 2 k.p.k., 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 2 i art. 258 § 2 k.p.k., przedłużył środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania zastosowany wobec podejrzanego A. B. postanowieniem Sądu Rejonowego w G. z dnia 15 lipca 2019 roku, sygn. akt IX Kp 616/19, na dalszy czas oznaczony, tj. do dnia 10 stycznia 2020 roku, do godz. 11:42.

Powyzsze orzeczenie w calosci zaskarzil obrońca podejrzanego, który zaskarżonemu postanowieniu zarzucił:

- „naruszenie prawa materialnego art. 257 k.p.k.” poprzez bezzasadne przyjęcie, że w niniejszym postępowaniu nie są wystarczające inne środki zapobiegawcze;
- [naruszenie] „art. 249 § 1 k.p.k. poprzez bezzasadne przyjęcie, iż zachodzi wysokie prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzanego całości zarzucanych mu czynów, a nie wyłącznie co wynika z zebranego materiału dowodowego, czynu polegającego na posiadaniu środków odurzających, co w konsekwencji eliminowałoby zarzut zbrodni, a w następstwie czego nie występowałyby przesłanki z art. 258 § 2 k.p.k.”;
- „naruszenie prawa materialnego art. 259 § 1 pkt 2 k.p.k.” poprzez bezzasadne przyjęcie, że dalsze stosowanie wobec podejrzanego środka izolacyjnego nie pociąga dla podejrzanego oraz jego najbliższych ciężkich skutków.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i niestosowanie wobec podejrzanego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Kontrola instancyjna zaskarżonego postanowienia dokonana przez pryzmat podniesionych zarzutów i argumentacji przytoczonej na ich poparcie nie wykazała aby sąd

I instancji dopuścił się obrazy wskazanych przepisów prawa procesowego. Zwrócić w tym miejscu należy uwagę na wadliwość zarzutów sformułowanych przez profesjonalnego pełnomocnika, który zarzucając naruszenie prawa materialnego wskazuje na przepisy

art. 257 k.p.k. i 259 § 1 pkt 2 k.p.k., będące bez wątpienia przepisami prawa procesowego. Sąd Apelacyjny zaaprobował stanowisko sądu I instancji, że na obecnym etapie postępowania, dla zabezpieczenia jego prawidłowego toku, nadal konieczne i celowe jest stosowanie wobec podejrzanego najsurowszego środka zapobiegawczego jakim jest tymczasowe aresztowanie.

Przede wszystkim, materiał dowodowy zgromadzony w sprawie wskazuje na duże prawdopodobieństwo, w rozumieniu art. 249 § 1 k.p.k., popełnienia przez podejrzanego wszystkich zarzucanych mu czynów. Sąd I instancji w zaskarżonym postanowieniu prawidłowo wykazał podstawę dowodową stosowania środków zapobiegawczych poprzez przedstawienie poszczególnych dowodów, w oparciu o które to prawdopodobieństwo ustalił. Dlatego też nie ma potrzeby ponownego przytaczania ich w tym miejscu. Zauważyć należy, że na etapie stosowania i przedłużania środków zapobiegawczych, sąd nie jest zobligowany do dokonywania szczegółowej analizy zgromadzonych w sprawie dowodów, gdyż celem tego postępowania nie jest merytoryczna ich ocena i ustalenie, czy podejrzanym dopuścił się zarzucanego mu czynu, a jedynie rozważenie, czy dowody te stwarzają stan prawdopodobieństwa, o jakim mowa w art. 249 § 1 k.p.k. W tym zaś zakresie ocena i wnioski zaprezentowane przez Sąd Okręgowy nie nasuwają zastrzeżeń. Skarżący natomiast opiera odmienne ustalenia wyłącznie na wyjaśnieniach podejrzanego przyznającego się jedynie do posiadania środków odurzających i substancji psychotropowych, ujawnionych zresztą w toku przeszukania samochodu, którym się poruszał. Wbrew wywodom skarżącego, nie sam fakt posiadania w jednym z mieszkań tabletkarki świadczy o dużym prawdopodobieństwie, że podejrzanym wytwarzał substancje psychotropowe. Wskazują na to także inne przedmioty

i substancje ujawnione podczas przeszukania mieszkań użytkowanych przez podejrzanego.

Ponadto zaaprobować należy stanowisko sądu I instancji, że potrzeba zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania, na obecnym jego etapie, uzasadniona jest występującymi

w sprawie przesłankami szczególnymi, wskazanymi w art. 258 § 2 k.p.k. i art. 258 § 1 pkt

2 k.p.k. A. B. podejrzanym jest o popełnienie m.in. zbrodni z art. 53 ust. 2 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, ale także występku z art. 56 ust.

3 powołanej ustawy, zagrożonych karą od 2 do 12 lat pozbawienia wolności. Powyższe

w powiązaniu z dużą społeczną szkodliwością zarzucanych podejrzanemu czynów, uprawnionym czyni twierdzenie sądu I instancji, że - w przypadku przypisania mu sprawstwa i winy - realne jest wymierzenie mu surowej kary pozbawienia wolności, o jakiej mowa w art. 258 § 2 k.p.k., zwłaszcza gdy wziąć pod uwagę jego uprzednią karalność, także za czyny

z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (k. 121-122). Groźba wymierzenia surowej kary rodzi natomiast domniemanie, że oskarżony może podejmować próby bezprawnych działań mających na celu destabilizację toku postępowania. Z uwagi na to, że powyższe ma charakter domniemania prawnego, nie jest konieczne dowodowe wykazywanie, aby oskarżony podejmował wcześniej konkretne działania w kierunku bezprawnego utrudniania prowadzonego przeciwko niemu postępowania. Dodać należy, że zgodnie z przyjętą linią orzecznictwa, podstawy stosowania tymczasowego aresztowania, określone w art. 258

§ 2 k.p.k., przy spełnieniu przesłanek wskazanych w art. 249 § 1 k.p.k. i art. 257 § 1 k.p.k.

(a taka sytuacja ma miejsce w odniesieniu do podejrzanego), oraz przy braku przesłanek negatywnych z art. 259 § 1 i 2 k.p.k., stanowią samodzielne przesłanki stosowania tego środka zapobiegawczego (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2012 r., I KZP 18/11, OSNKW 2012, z. 1, poz. 1).

Niezależnie jednak od obaw wynikających z samej realnie grożącej oskarżonemu surowej kary pozbawienia wolności, zauważyć należy, że potrzebę dalszego stosowania wobec niego tymczasowego aresztowania uzasadnia także zaistnienie przesłanki z art. 258

§ 1 pkt 2 k.p.k. Wprawdzie rację ma skarżący, że samo twierdzenie prokuratora, że dopiero rozważa przedstawienie podejrzanemu zarzutu udziału w zorganizowanej grupie przestępczej nie może na tym etapie stanowić podstawy do przyjęcia obawy mactwa. Niemniej jednak, zdaniem Sądu Apelacyjnego, z uwagi na początkowy etap postępowania, zachodzi uzasadniona obawa, że podejrzany mógłby wpływać na treść zeznań nieustalonych dotychczas osób, które miały od niego nabywać środki odurzające i substancje psychotropowe oraz osób, od których środki odurzające miał nabyć podejrzany i dlatego konieczne jest uniemożliwienie mu kontaktu z tymi osobami, czego nieizolacyjne środki zapobiegawcze nie byłyby w stanie zagwarantować.

Mając na uwadze wskazane wyżej obawy i stopień ich nasilenia, przy uwzględnieniu zagrożenia dla prawidłowego przebiegu postępowania przygotowawczego i jednocześnie zasady ultima ratio stosowania środków zapobiegawczych o charakterze izolacyjnym, uzasadnione jest twierdzenie, że na obecnym etapie wyłącznie środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania w sposób prawidłowy zabezpieczy przebieg postępowania, zaś środki wolnościowe, wobec ich oczywiście mniejszej efektywności, nie spełniłyby swojego celu określonego w art. 249 § 1 k.p.k. Nie dopuścił się tym samym sąd

I instancji naruszenia zasady minimalizacji środków zapobiegawczych określonej w art. 257

§ 1 k.p.k.

W niniejszej sprawie zaistniały także szczególne okoliczności w rozumieniu art. 263 § 2 k.p.k. Konieczność przedłużenia stosowania wobec podejrzanego tymczasowego aresztowania na dalszy czas oznaczony, podyktowana jest bowiem potrzebą uzupełnienia materiału dowodowego za pomocą czynności wskazanych we wniosku prokuratora, w tym uzyskania opinii z badań chemicznych oraz opinii mechanoskopijnej. Natomiast postępowanie przygotowawcze, pomimo jego prawidłowej dynamiki, nie mogło zostać ukończone w terminie, na jaki przedłużono wobec podejrzanego tymczasowe aresztowanie. Wbrew twierdzeniom skarżącego, w okresie 3 miesięcy tymczasowego aresztowania, poza ponownym przesłuchaniem podejrzanego, wykonano także szereg innych czynności procesowych.

Nie zasługuje również na uwzględnienie zarzut obrazy art. 259 § 1 pkt 2 k.p.k. Zauważyć należy, że nie jest rzeczą sądu procedującego w kwestii incydentalnej, a dotyczącej stosowania środków zapobiegawczych, stałe kontrolowanie sytuacji rodzinnej podejrzanego. To na stronie lub jego obrońcy ciąży obowiązek przedstawienia i udowodnienia okoliczności w tej materii, czego w niniejszej sprawie nie uczyniono, poprzestając jednie na głosłownych twierdzeniach zawartych w zarzucie środka odwoławczego, bez jakiegokolwiek argumentacji na jego poparcie. Analiza akt sprawy nie pozwala natomiast na stwierdzenie istnienia po stronie podejrzanego czy jego najbliższych, okoliczności o jakich mowa w tym przepisie,

a tym samym brak jest podstaw do odstąpienia od stosowania wobec podejrzanego tymczasowego aresztowania.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny postanowił jak na wstępie.

ZARZĄDZENIE

- odpis postanowienia doręczyć podejrzanemu z pouczeniem o prawomocności i jego obrońcy;

- zwrócić akta sprawy.

Katowice, dnia 29 października 2019 roku